

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 46.

13de november 1892.

18de aarg.

Bøggemalere.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkomme reaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

„Den flyvende hollænder“'s forlis.

(Fra engelsk af —e.)

„A du lykkelige!“ sagde den otteaarige Karl Brun, en stor, pæn gut i sjømandstøi.

„Jeg er slet ikke lykkeligere, end du kunde være!“ svarede Albert Krogh, som holdt et nydeligt lidet rigget skib i haanden. „Sjørøveren“ hedte det, og Albert sagde, at det var saa godt bygget som noget skib i hele England.

„Hvad mener du med det?“ spurgte Karl.

„Men se dog bare at faa fat paa din broder Eriks 'flyvende hollænder', kan vi faa en rigtig regatta her paa floden.“

„Jeg tør ikke, — jeg har lovet Erik ikke at røre den“, svarede Karl og rystede paa hovedet, men Albert lo foragtelig:

„Na, det behøver han jo ikke at faa vide.“

„Lad være! lad være!“ hvistede Karls samvittighed, men alligevel gik han op til mor, skjønt han kun havde ringe haab om at faa, hvad han ønskede.

„Mor, maa jeg laane Eriks skib blot denne ene gang?“

Han havde lagt begge arme om hendes hals, og det var svært for hende at sige nei til ham, men hun gjorde det.

„Nei, min gut“, sagde hun, idet hun strøg haaret bort fra hans pande, „jeg maa holde, hvad jeg har lovet Erik; det sidste, han sagde, før han reiste tilbage til skolen, var: 'Lad ikke Karl faa fat i mit skib, mor?' Og det lovede jeg ham.“

Karl gik sluffet bort, hans sidste haab var tilintetgjort, — da for pludselig en tanke

igjennem ham: „Du kunde jo tage det uden tilladelse! Ingen behøver jo at faa vide det.“

Saaledes kom fristelsen, og Karl modstod den ikke, skjønt hans samvittighed søgte at holde ham tilbage og hvistede „lad være! lad være!“ saa tydelig, som om det havde været en menneskelig stemme, da han gik op ad trappen til Eriks stue. Men Karl brød sig ikke om det, han greb det smukke, pynkelige, lille fartøi, listede sig som en tyv ned ad trapperne og ud i solskinnet, hvor hans kamerat ventede ham.

Han lo og snakkede muntert paa veien ned til floden, og hans samvittighed lod ham have ro for en tid — men ogsaa kun for en tid.*

Na, hvor dog floden skyndte sig afsted og saa ud, som om den vinkede ad dem! Solstraalerne dansede paa de ilende bølger, der sunklede som tusende diamanter. Da gutterne naaede derned, blev skibene satte ud, og vinden fyldte seilene paa de nydelige fartøier, der som to hvide sommerfugle fløj hen over vandet.

Men med et begyndte „den flyvende hollænder“ at synke. Karl, som saa, at der var noget iveien med seilene, trak med en sikker haand iland og rettede paa taktelagen. Imidlertid seilede rigtignok „sjørøveren“ videre, men det brød Karl sig ikke om, han vidste godt, at „den flyvende hollænder“ kunde indhente den. Sin samvittighed havde han nu fuldstændig faaet døsset til ro, og han hørte slet ikke mere dens stemme, da han laa der i græsset og ordnede de fine snore, som holdt seilene.

Ru var skibet flod igjen og strøg let som en fugl hen over bølgerne, der skvulpende og legende bar det afsted, medens Karl firede med snoren og gav det rigeligt spillerum.

„Ikke i hele England er der et skib, som kan maale sig med det!“ raabte han til Albert, der var over paa den anden flodbred.

Det, det egentlig gjaldt om, var at klare

malstrømmen, og kaptainerne eller lodferne, eller hvad vi nu vil kalde dem, skulde derpaa forsigtig vende deres smaa fartøier og føre dem tilbage til det sted, hvor de begyndte, og dermed skulde regattaen være endt.

„Den flyvende hollænder“ var allerede langt forbi „Sjørøveren“; men pludselig slap snoren ud af Karls haand, — det var sket i et nu, og skibet dansede afsted som fuglen, der er sluppen ud af snaren.

Bleg af skræk stirrede gutten efter det.

„Pas paa, Karl!“ raabte Albert, som stod og holdt saa fast paa sit eget skib som en erfaren sømand; thi skjærene og strømfaldene var allerede ifigte.

Men „den flyvende hollænder“ vilde bestandig fremad, nærmere og nærmere kom den til malstrømmen, medens gutterne stod og stirrede derpaa.

Den maatte kantro i de vilde smaabølger, som brusede nedover stenene og lignede et lidet Niagara, — og saa! — Al, Karls samvittighed vidste nok, hvilke følger det vilde have, og hvistede det til ham: Erits deilige skib forlist, haabløst forlist! hans brudte løfte, hans uldhighed mod sin mor! — det stod for ham altsammen i et nu.

Stakkars ubesindige, dumdriftige gut! Uden at tænke paa faren sprang han ud for at søge at bjerge skibet; men hvor god en svømmer han end var, slog det dog ikke til nu, da han skulde prøve styrke med den ilende strøm. „Den flyvende hollænder“ seilede strunt og stolt sin undergang imøde, medens hvirvelen greb fat i Karl og bar ham afsted. Albert skreg, men hvad hjælp det? Strig kunde ikke frelse den stakkars gut, som var ved at drukne, men til alt held havde en arbejdsmand seet, hvad der var sket. Han løb til, sprang ud og reddede Karl i samme øjeblik, som „den flyvende hollænder“ kantrode og gik under.

Bevidstløs og drivvaad blev Karl baaren hjem som et stakkars lidet offer for sin uldhighed og egenkjærlighed.

„Jeg tænkte kun paa Jonas, mor, kun paa Jonas!“ sagde han om aftenen, da hans mor kom ind til ham, som han laa der saa lunt i sin lille seng og just var vaagnet efter en god, lang søvn. De gyldne solstråler listede sig hen over hans sengeteppe for at se, om han angrede, før sol gik ned, og de skulde hjem til himmelen.

„Ja, min gut“, svarede hans mor, „uldhighedens vei er farlig, hvad enten det er en liden gut eller en stor profet, som gaar ind paa den.“

„Jeg skal kjøbe Erik saadan et deiligt, nyt skib for mine sparepenge, ligesom profeten gik til den store by med sit budskab; det er jo alt, hvad jeg kan gjøre, mor.“

Na, de kjære, smaa solstråler! kunde de blot have hørt, hvor den lille barnestemme skjalv!

„Og har du saa lært noget, Karl?“ spurgte hans mor.

„Ja, det tror jeg, mor!“

Solstrålerne listede sig bort, og solen gik ned, men vi ved, at der er en anden end solen, han, som selv engang var barn i Nazaret, skjönt uden synd, der ser og opskriver en liden guts synd og anger.

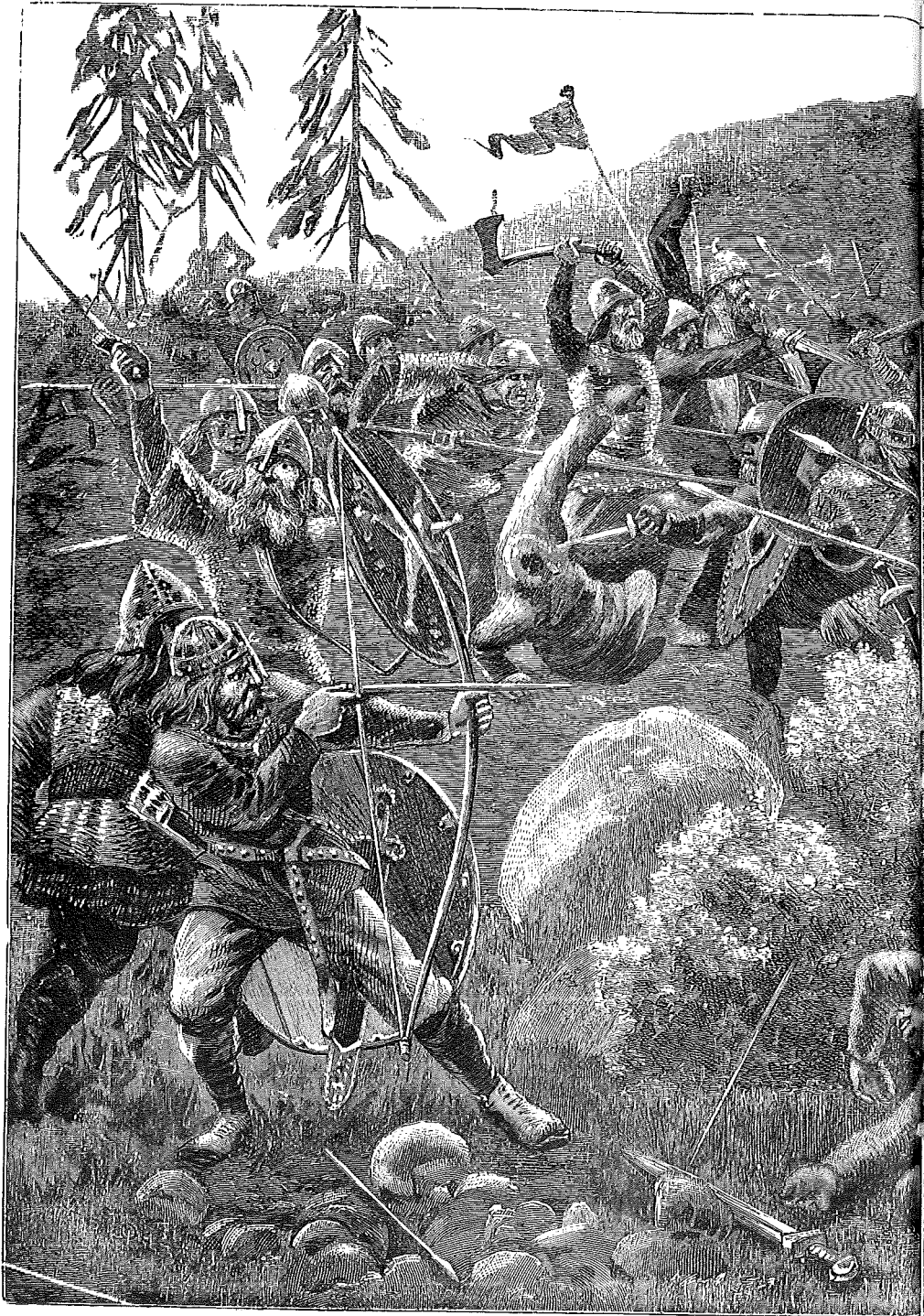
Obersten og hans korporal.

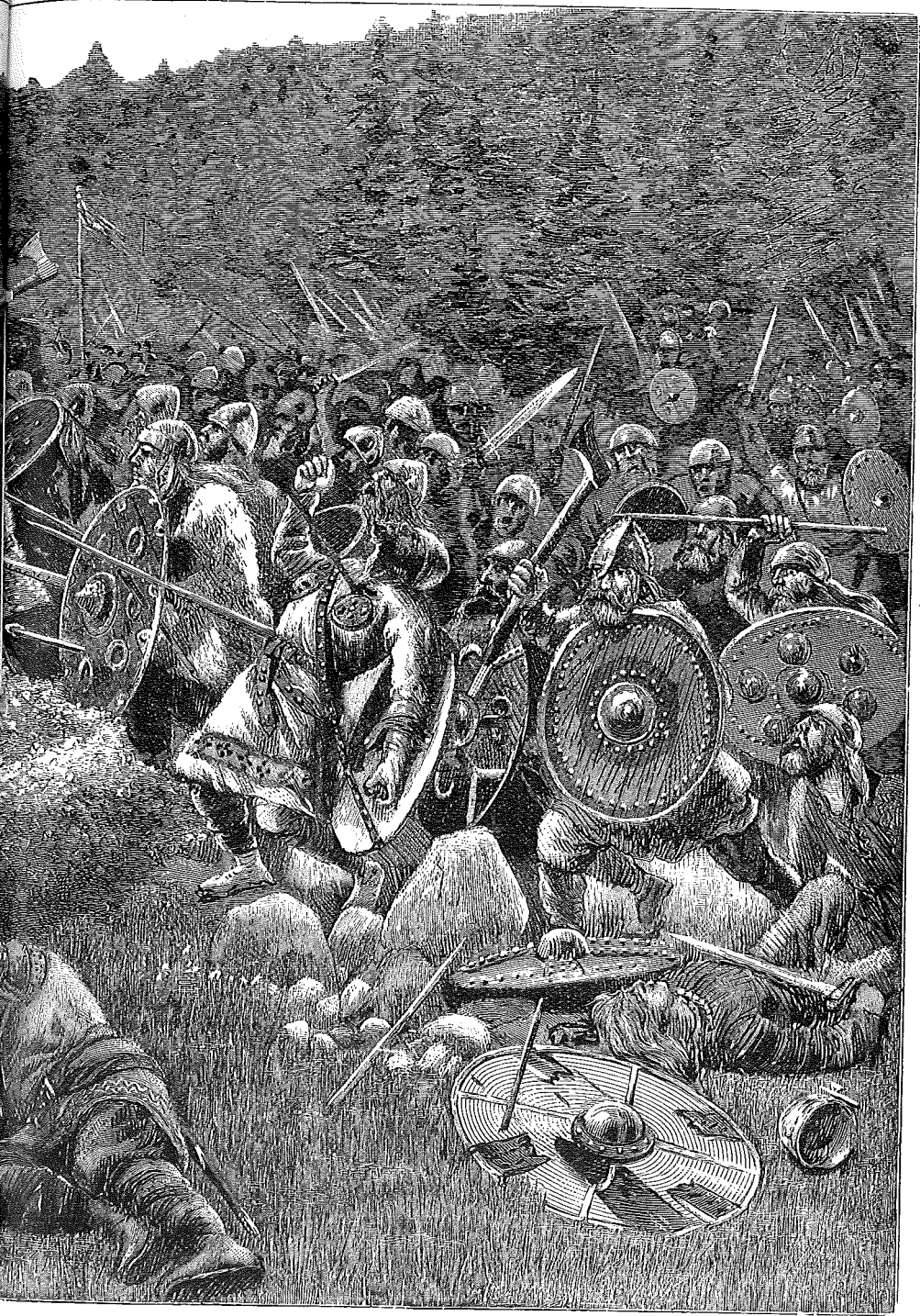
(Efter „Barnens Bøn“.)

Saaet 1847 erobrede franskmændene Algier. Landet beboes af kabylere, arabere, vilde krigere, som endnu den dag idag af og til gjør oprør mod de franske. Frankrig maa derfor stadig holde soldater i landet; blandt disse er der nogle, den saakaldte fremmedlegion, som er betjendte for sit mod og tapperhed. Fra et af disse oprør skal jeg nu berette om en liden begivenhed.

Den gamle rytteroberst var en høi, kraftig mand, som var hærdet under mange krige og derfor djerv og forboven til hder-

libet.

lighed. Man betragtede ham med rette som en af Frankrigs tapreste krigere. Han var nok beundret af sine soldater, men da han var meget stolt, var han ikke afholdt.

Korporal Bronsard stod langt under sin oberst i rang og værdighed, men han lignede ham i mod og tapperhed; men Bronsard var tillige en from og gudsfrygtig mand. En dag, da obersten overraskede korporalen knælende i bøn til Gud, raabte han barsk: „Hvad gjør du, karl? Dersom du ikke saa ofte havde vist dig som en tapper mand, saa ved jeg ikke, hvad jeg skulde tro om dig; tænker du paa at blive prest, saa at du kan komme i bagtroppen.“ — Korporalen rettede sig, hilste sin oberst og svarede rolig: „Nei, hr. oberst! Men var jeg prest, saa vilde jeg maasse mange gange gaa foran hr. obersten i striden for at trøste de døende og hjælpe de lidende.“ Obersten snurrede sit hvide skjæg, saa med et skarpt blik paa den frimodige korporal og gik bort uden at sige et ord.

Oberstens husarregiment laa i nærheden af den fiendtlige leir. Man kunde derfor baade nat og dag vente angreb fra kabhylerne, og maatte være rede til at møde overfaldene med vaaben i haand. Pludselig kunde man se en støvsky i det fjerne; det var araberne, som kom frem paa deres rappe heste og foretog et hurtigt, men voldsomt anfald mod frantskmændene. Da gjaldt det om at komme hurtig i sadlen. Af og til kunde man høre en let tummel omkring leiren og kuglerne peb om ørene, uden man anede, at fienden var i nærheden. Da var det kabhylerne, som kom med et af deres lumste anfald.

En dag steg obersten tilhest og red bort fra leiren for at undersøge omgivelserne. Korporal Bronsard saa ham ride og blev urolig, men søgte at slaa sig til ro ved tanken: „Rider han alene, begiver han sig ikke langt bort.“ Korporalens uro vilde dog ikke vige. Den pinte ham saa underlig,

at det var umuligt for ham at blive den kvit. Endelig vendte han sig til et par kamerater og sagde: „Vil I følge mig for at se, hvordan det gaar vor oberst; men skynd eder, der er en stemme inden i mig, som siger mig, at der er fare paa færde.“ — Nogle saa sekunder efter red Bronsard fra leiren sammen med et par husarer. Han red frem i hurtig galop og satte sporerne haardt i hestens sider. Dette fortrød han dog straks; han bøiede sig, klappede hesten venlig paa halsen og sagde: „Din gamle ven var for haard mod dig, Brune; men spring nu hurtig fremad, saa skal du saa alt mit brød, naar jeg kommer hjem.“ Hesten syntes at forstaa hans ord, den fór frem over marken, saa at de to andre husarer blev et godt stykke tilbage efter Bronsard.

Da korporalen kom op paa en bakke, saa han obersten i fuld kamp med kabhylerne. Hans hest var skudt, saa at han maatte kæmpe tilfods. Han vergede sig mandig; en fiende havde han fældet og kjæmpede nu en forvilet strid mod tre andre. Trods oberstens tapperhed kunde kampen dog ikke blive uafgjort ret længe; thi en fjerde kabhyler havde sneget sig om bag hans ryg og skjød ham en kugle gennem skulderen. Obersten vakkede. Men nu var Bronsard paa pletten. Som et lyn fløi hans tunge sabel gennem luften. Efter nogle øieblikkes forløb laa en kabyl haardt saaret paa jorden, men Bronsard blødte selv af to saar. Saa kom endelig de to andre husarer til stedet, og nu flygte de kabhylerne bort, saa hurtig de kunde.

„Tak, kamerat“, sagde obersten, der sad blødende paa sandet, og rakte korporalen haanden. — „Tak ikke mig hr. oberst, men tak Gud“, svarede korporalen alvorlig. Obersten saa forundret paa korporalen, som fortsatte: „Ja, hr. oberst, det er Gud, vi skal takke. Jeg gjorde kun min pligt. Men den indre røst, som tvinger mig ud efter Dem, den havde jeg ikke af mig selv. Og det var

heller ikke min fortjeneste, at jeg straks kom ind paa den vei, som førte mig til Dem, og det var ei heller min skyld, at jeg kom til Dem just i det rette øieblik; nei, hr. oberst, det er Gud vi skal takke." Obersten saa tankefuld paa korporalen, men taug.

Efter nogen tids forløb, da obersten og korporalen var helbredte efter sine saar, lod obersten regimentet stille. Stiv og strunk som sedvanlig sad han paa sin hest foran regimentet og kaldte Bronsard frem for sig. "Det er mig en glæde", sagde han, "idag at kunne overrække Dem, min tapre kamerat, Deres udnævnelse til sergant, endvidere skal jeg give Dem denne tapperhedsmedalje for Deres mod og kraft i farens time."

Derefter aabnede obersten en pakke, han havde holdt i sin haand, og gav Bronsard en stor, smul bibel. Paa den første side havde obersten selv skrevet: "Til min redningsmand Bronsard, fra hans taknemmelige oberst." Da obersten havde givet serganten ibelen, sagde han: "Tænk paa mig, naar De læser i denne bog."

Bronsard fældte taarer af glæde. Han var glad over sin forfremmelse og over hæderstegnet, men især var han dog glad over, at obersten havde givet ham en bibel. "Vor oberst er en ærlig mand", sagde han, "det, at han har givet mig en bibel, viser, at han selv har lært at værdsætte den hellige bog; gid dens ord maa faa kraft i hans hjerte; og Gud hjælpe mig til, hver gang jeg læser i den, at bede til Gud for min oberst."

Hvad ved du om Jesus?

En liden pige blev en dag anmodet om at nedskrive alt, hvad hun vidste om Jesus, og hun skrev da op paa en lang liste alt, hvad hun vidste om Jesus. Omtrent midt paa listen skrev hun disse ord: "Jesus kom for at opsjøge og frelse de fortabte, og jeg var en af dem."

Barnlig tro.

Jeg var en aften paa besøg hos en bekendt. Da vi havde talt sammen en times tid, begyndte det at regne saa smaat, og hvad vi havde imødefaet hele dagen, brød nu frem i form af lyn og torden. Lyn fulgte paa lyn, og det ene tordenstrald afløste det andet. — Nu ved jeg godt, at børn i regelen er, om end ikke bange, saa dog forknyttede i et saadant veir, hvorfor jeg skyndte mig til mit hjem, hvor jeg blev modtagen af min hustru og børn med alvorlige miner. Min lille 4-aarige pige sagde til mig: "Tordenen gjør ikke os noget vel, far?" Lidt efter fortalte min hustru mig følgende: Da ubeiret var paa det høieste, begyndte min søn, som er flere aar ældre end pigen, at græde og vise tegn til frygt; hans mindre søster var da gaaet hen til ham og sagde i sin barnlige og mest overbevisende tone: "Du skal ikke være bange, Axel, Vorherre gjør ikke os noget, han er ikke vred paa os."

Med hvilken overbevisning og bestemtighed, sagde hun ikke disse ord! Maatte dog enhver, haade store og smaa, kunne være lige saa trygge under Guds beskyttelse og stole paa, at naar Gud er med os, kan intet skade os, og at Gud ikke er vred paa os, naar vi elsker ham og holder hans bud.

Ved en andægtig bøn trøstes, styrkes, ophyses, renses og helliggjøres det indvortes menneske og beredes til fortrolig omgang med sin Gud. (Scriber.)

Læs dette!

De, som ikke har betalt "Børneblad" for dette aar, anmodes om at gjøre det inden aarets udgang, da ellers bladet's forsendelse vil blive standset. Dette gjælder saavel enkelte abonnenter som clubs og søndagskoler. Pengene sendes direkte til

Luth. Pub. House, Decorah, Iowa.

En herlig død.

En prædikant, som var bleven kaldet til at besøge et nybygge i vesten, fandt en fader og hans datter, som var døende, i et hjem, som vidnede baade om dannelse og smag. Han spurgte datteren om hendes aandelige tilstand. „Seg ved, at min forløser lever,“ svarede hun med en deilig, klangfuld stemme. En halv time senere sagde hun med den samme dybe, melodiske stemme: „Fader, jeg fryser, læg dig ved min side.“ Og den gamle mand lagde sig ved siden af sit døende barn. Hun slyngede sine magre arme om hans hals og mumlede ligesom i drømme. „Kjære, kjære fader!“ — „Mit barn,“ sagde den gamle mand; „er floden dyb for dig?“ — „Nei, fader, thi Jesus er sterk.“ — „Kan du se til den anden side?“ — „Seg ser den, fader, og dens strande er klædt med uforgjængeligt grønt.“ — „Kan du høre dens indvaaneres stemmer?“ — „Jeg hører dem, fader, som englestemmer, som lyder fra det fjerne i den stille og høitidelige aftenstund. Og de raaber paa mig. Og saa hendes røst, fader; o jeg hørte den jo!“ — „Taler hun til dig?“ — „Hun taler med de mest himmelske toner.“ — „Ser hun imod dig?“ — „Et englesmil. Men jeg er saa kold, jeg fryser saa. Det er saa mørkt her i værelset. Du kommer til at blive alene. Er dette døden, fader?“ — „Ja, det er døden, Mary.“ — „Gud være tak!“ Og saa gik hun bort.

Væggemalere.

(Se billedet.)

Det er brav, naar børn vil tegne; det kan bringe mangan en ledig stund til at gaa rast, ikke mindst naar det regner ude, og derfor mange misfornøiede børn synes, det er kjedeligt.

Men skal man tegne, faar man benytte sin tavle eller noget papir. Væggene er ikke til at skrive eller tegne paa. Det er en stng usik at rable udover vægge og mure, enten det nu er sit navn eller allehaande tegninger. Husk paa dette, kjære unge læsere.

Fra vikingelivet.

(Se billedet.)

Her skildres et træf fra det liv, som vi kender saa godt fra den gamle norske historie. Bore forfædre var mænd, som forstod at spænde sin bue og bruge sit sverd, at svinge sin stridsøkse mod fiendens hoved og føre sit spyd mod hans bryst; det var en modig og kraftig slegt, som vi i saa mange henseender med beundring ser tilbage paa; men ikke ønsker vi igjen saadanne tider. Det er sørgeligt, naar krig og blodsudgydelse næsten skal høre til dagens orden, og naar krigerære og vaabenbytte skal staa som det mest lokkende for en ung mand her i livet.

Opløsn. paa det magiske kors i nr. 44.

JESUS.

Gaader.

1.

Huset fuldt af mad og trælaas for! Hvad er det?

2.

Svinser ude, svinser inde, svinser for alle mands dørel! Hvad er det?

Regnegaade.

Del tallet 45 i fire mindre, saaledes at naar du adderer til det første tal 2, subtraherer 2 fra det andet, multiplicerer det tredje med 2 og dividerer det fjerde med 2, vil du i alle tilfælde faa det samme tal.